

nogle opgaver – helt flot – men jeg mener, at pengene også bør øremærkes.

Hvis man her fra Folketingets side siger: Vi vil have flere hjerteoperationer udført, så må pengene følge med. Problemet er jo, at vi ude i amterne må sætte skatten op netop på baggrund af, at vi får pålagt nogle ting her fra Folketinget.

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes stadig væk ikke rigtig, vi får svar på de spørgsmål, der bliver stillet.

Der bliver sagt, at det ikke er rimeligt at drage sygehusvæsenet i hovedstadsområdet ind i debatten her i særlig stort omfang. Det synes jeg jo bare beviser, at Socialdemokratiet efter vores opfattelse i Dansk Folkeparti ikke i særlig høj grad tager hensyn til de svage i samfundet, som jo følger dette meget nøje.

I den forbindelse kunne jeg stadig væk godt tænke mig at høre, om det er Socialdemokratiets og regeringens opfattelse fortsat at sats på at lave et storamt, der jo omfatter sygehusvæsenet her i området.

Vi har bemærket, at ansatte, at patienter, at politikere i hele Københavnsområdet afventer en stillingtagen fra Socialdemokratiet og regeringen, en endelig stillingtagen omkring dette her. Man arbejder på nogle ting, som ingen bakker op i de folkevalgte organer i Københavnsområdet, og derfor virker det altså en lille smule mystisk, at man ikke mener, det har relevans for denne debat.

Så jeg mener, at Socialdemokratiets ordfører må gå op og tage debatten her og fortælle os: Hvad er Socialdemokratiets mening, og hvornår sker der noget?

De ansatte og patienterne kan da ikke vente i månedsvis på at få at vide, om de hører ind under HS, om de hører ind under Københavns Amts sygehuse, eller om det er staten, der skal overtage det hele i den sidste ende.

Lad os dog få et svar på det her. Lad os få ryddet debatten, så de ansatte ved og patienterne ved, hvad de har at rette sig efter.

Lone Møller (S):

Jeg har ikke sagt, at jeg ikke mener, det er relevant også at drøfte sygehusene i hovedstadsområdet. Men jeg har sagt, at jeg mener ikke, det er relevant her fra Folketingets talerstol at afklare en beslutning, som er truffet i Borgerrepræsentationen om f.eks. Kommunehospitalet, som man så lige pludselig med et andet flertal

har fået nogle problemer med. Det er nøjagtig de samme problemer, som man har rundt omkring ude i landet, hvor man må finde sine egne politiske ben og så få løst problemerne.

Jeg er af den opfattelse, at jeg arbejder for, som der står i vores regeringsgrundlag, at vi finder en løsning på sygehusproblematikken i hovedstadsområdet. Det er ikke ensbetydende med, at jeg her kan komme med en melding om, hvad Socialdemokratiet har af bud på en hovedstadsreform, men dermed er ikke sagt, at vi ikke er afklarede med hensyn til en sammenlægning af sygehusvæsenet. Det ønsker vi, det står i regeringsprogrammet, det er det, vi arbejder for.

Selve hovedstadsreformen har vi haft oppe at vende for et par år siden, men der kunne ikke findes et politisk flertal for en løsning, og det er klart, at nu har vi så nedsat opgavekommissionen, og så kommer den sag op igen.

Så nærmere kan jeg ikke komme. Det er ikke, fordi jeg ikke vil give et svar, men vi har ikke haft den store politiske drøftelse, så jeg kan give en melding fra Socialdemokratiet, for den sag er ikke på dagsordenen her og nu.

Tove Fergo (V):

Regeringen kan godt lide at prale med, at Danmark er et foregangsland. Vi har fået utallige fine, farvede, glittede tryksager, men det er nu ikke helt det indtryk, man får, når man begiver sig ud på landets hospitaler eller taler med syge borgere, der har behov for behandling.

Det er et helt andet billede, der viser sig ude i det virkelige liv. Der er overbelægning, mangelfulde toiletforhold og trange sengestuer, og man møder patienter, der har ventet i mange måneder på at få en mange gange livsnødvendig behandling, og patienter, der har været gjort klar til operation et par gange før, men hvor operationen er blevet aflyst i sidste øjeblik.

Man møder også den medicinske patient, der har svært ved at spise selv, og som har fået indført en sonde, fordi personalet ikke har tid til at hjælpe patienten med at spise. Og man møder den patient, som skal have opereret sin tarm for en kræftsygdom, og som må leve med, at tarmen er ført ud gennem siden, for at behandlingen kan lykkes, i 3 måneder, men patienten får så at vide, at der vil være en yderligere ventetid oveni på 4-5 måneder. Det er ganske utilfredsstillende forhold, det er ganske uacceptabelt, og det er i hvert fald ikke et foregangsland værdigt.